

רועי שניידר
את הקצב, שש שמיניות, מכתוב הלב

משא נוסף ומיוחד

רק וחלב התנגרו
מן הפה הצהבהב
והאיש ההוא אך
כות זעק אל אלוהיו
רפש וכלמה נהו
לרצפה חדת השחור
הם תהו התמהמהו
בל יסוגו לאחור
רמץ אהבה כבה
בין עיני אשה כמושה
בין עיני אשה דנה
רמץ החיים נשה
רע לא היה שם אך
גם לא טוב היה שם רק
הד של זכרון נדעד
הד של שיר ישן נשרק
שלמול האיש ההוא
גנה בה נפשה כמו
בוש נפלם הכל בהו
בה הולכת ונמו
גה כמו צל שאר נגהו
של ירח ימים המו
והכל נשכח בהו
ריד אותה הכל שמעו
שראה אותה מתה
לא ישכח זאת כל עתו

אור היום עליו נטה
זה האור שאין בלתו
דם אפף את אישוניו
דמע בחוצות קולו
זה סופנו הענו
לכלם נתן הלוא.

חולי

ירקת צמחו עפעפיו החולים.
היא דבקה בהם,
היא שתקה אותם,
אחזה בהם
כש לשלת;
והם לא נפקחו עוד מאז הולדו
כשנעור לשניה בתוך בית החולים
הלכן,
הלכן בשלג.

וימאז ועד היום מחכה לתרופה
למחלה חשוכת מרפא.
שטפון הפה
ותזזית היד
אחזו בו
אף הם כש לשלת.
לא יוכל הוא לראות בעולם את דמותו
עד מותו
בעודו ילד.

אולי המלה אינה ילד, אולי
מוטב להגיד כי הוא רק

צִלְלִית סָרָק,

מִשָּׁב רוּחַ,

פָּרַח עֶשֶׂן,

קִצָּה.

מֵאֲזִין לְשִׁירִים מִמְבַּצֵּר מִטָּתוֹ,

קוֹרֵעַ נִפְשׁוֹ מִתּוֹכוֹ כְּטֵלָאִי,

מְחַכֶּה,

מְחַכֶּה לְצֵאתוֹ.

וְלְצֵאת פְּרוּשׁוֹ לִישׁוֹ,

כִּי עַל אֶף אֲטִימוֹת עִפְעִפִּיו,

הוּא אֵינְנוּ יִשְׁן.

הֶלֶם חֲזוּהוּ,

נְשִׁימוֹת אָפוֹ,

רוֹעֵשִׁים כָּל כֶּךָ עֵבוּרוֹ.

הוּא אֵינְנוּ יוֹדֵעַ שְׁנָה מְהִי,

אֶךְ שָׁמַע כִּי הִיא כְּמוֹ מִים

הַחוֹלְפִים בְּעֵדְנָה בְּנִרְדִים, בְּאֲזָנִים,

בְּעֵינִים, בְּרֹאשׁ וּבִלְב, בְּשֶׁהַכֵּל מֵת

אֶךְ עֲרִיזֵן חִי.

אֶךְ לְדַעַת לוֹ זֹאת מִנִּין.

עוד קיטש, עוד פרידה מנתניה

את יכון قد فعل (יכון קד פעל), מבנה תחבירי בערבית,

שפרושו 'יהיה כבר עשה'

אדגים כך:

في المستقبل ساكون قد نسيت الأحاسيس التي أحسها الآن

פי אלמסתקבל סאכונג קד נסית אל אחאסיס אלתי אחסהא אלאן

שפרושו: בעתיד אהיה כבר שכחתי את הרגשות שאני מרגיש כעת

זיכרון מעומעם ממרגלות עזריאלי

פְּרִידָה הִיא קָטַע סִימּוּלְטָנִי
שֶׁמִּתְרַחֵב עִם הַזְּמַן (כִּף בְּתַחלָּה, לְפָחוֹת, אוֹתָהּ אֲנִי חוֹנֶה כֶּעֶת.

עַל הַהִמָּשָׁךְ אֶכְתָּב בְּשִׁיהִיָּה רִלְוֵנָטִי)

אֶתָּה מְקִיא כְּמוֹ פְּרִיּוֹי, כְּמָה שְׁנִיּוֹת

מִתְחִיל בְּעֶרוֹץ שְׁתִּים בְּכִי, כְּעֶשֶׂר דְּקוֹת

בְּכִי

קִיא

הִקִּיא נֶפֶסְךָ לְפַעֲמָה בְּסוֹף כָּל תְּבֵה שְׁנִיָּה

אֶת הַקֶּצֶב, שֶׁשׁ שְׁמִינִיּוֹת, מְכַתֵּיב הַלֵּב, לֹא בִפְעִימוֹתָיו אֶלָּא בְּהַפְסְקוֹתָן

בְּכִי

לֵב

קִיא

וְהַעֲנִים אַחַת לְזִמְן קְבוּעַ שְׁטָרִם הַכְרַע מִבֵּיטוֹת בְּטֵלְפוֹן

שֶׁיִּבְהִיק שֶׁיִּבְהִיק בְּהַכְרִיזוֹ נִיּוֹ מִסָּג'

בְּכִי

לֵב

עֵינַי

קִיא

וְהַגְבוֹת כָּל הָעֵת פְּכוּרוֹת

וְהַקָּר מְדִי פַעַם חוֹדֵר אֶת הַמְעִיל

וְהָדָם זוֹרֵם אֶלְף לִיטֵר דְּבֶשׁ, חוֹסֵם עוֹרְקִים

מְכַנֵּיעַ שְׁרִירִים

מְנִיעַ שְׁרִירִים

מְגִיָּה שְׁרִירִים